

DE CAÇA

Per Eva Casals Masat

El despertador m'arrenca dels meus somnis de llebrer.

Encara és de nit. Mig endormiscada pujo al terrat. L'alba encara no despunta i puc veure la volta celesta de negre ònix tatxonada de brillants.

L'aire és net, fresc, encara fa olor de pluja glaçada dels dies anteriors. No hi ha cap núvol, així doncs, el dia serà net i clar, lleugerament escalfat pel sol de tardor i molt important sense vent.

Ja que no seria possible caçar-les.

Aixeco el cap altiu en direcció al sol naixent i em dic: "Avui serà un bon dia per anar de cacera".

Baixo les escales i faig les tasques quotidianes de sempre.

Mai havia anat a caçar. Sempre les millors preses les trobava per atzar. Elles sortien al meu encontre i jo: "Pam!". Les capturava. Però no, avui vaig a la seva recerca, seguint les seves petjades per esquerdes i racons.

Cal dir, la vigília ja havia planificat meticulosament la ruta: passaria per llocs on la meva experiència garantia guaitar bons exemplars, també indrets on pressentia trobar alguna cosa i com no havia afegit verals inexplorats, mai se sap.

Surto per la porteta del jardí per no fer soroll i tiro recta pel carrer Lliri.

No he fet tres passes, m'aturo, repasso mentalment tot el material que porto a coll: l'aigua, una poma, les armes carregades a punt per tirar, una llibreta i un llapis. No m'agradaria descuidar-me alguna cosa, seria una murga tornar a recular.

En aquest carrer no trobaré res. Ja ho sé. Me'l conec com el palmell de la mà.

Giro a l'esquerra per la plaça de la Corona i baixo carrer Alfons IV avall. Mentre camino miro amb ulls d'oliva tot el meu voltant, però res, és un desert. Començo estar un xic decebuda.

Al primer carrer tombo a la dreta, el Navarra, aquí potser trobaré alguna cosa.

Encara en recordo el carrer pavimentat de llambordes entapissat entre les juntes d'un borri sol verd aigua, transparent, aferrat amb unghes i dents a la mica de sorra. Ara jeuen pacíficament sota l'asfalt tot esperant una esquerda per emergir de nou.

Dit i fet, trobo la primera víctima, és una renglera de parietària officinalis, herbes cargoleres. Aquestes son éssers parasitaris de murs, cases abandonades i cementiris. Tinc un calfred. LES DETESTO. Mireu, no sé què dir-vos els tinc mania. El seu tacte amb recorda les teranyines de les golfes enganxades a la cara.

Tiro recta en direcció al riu Congost i tombo pel carrer Princesa. Tinc moltes esperances de trobar coses interessants, però finalment només veig criatures escapolides dels jardins i parcs dels voltants.

Ja les tenia ullades, però.

Malgrat la temporada d'estiu: llarga i seca, en prou feines han sobreviscut alguns exemplars. Gracies a les generositat d'aquestes pluges tardorals s'han reviscolat. Els nous fills creixent altius, amb empenta.

Aprecio una portulaca oleracea, verdolaga, amb recorda una dona grassa i generosa. Arronso el nas i se m'esmolten les dents només de pensar el seu gust avinagrat. Hi ha, però, qui l'afegeix a les amanides. Desentona una mica doncs el seu regne són els horts urbans.

Tot xino-xano soc davant de la fàbrica Roca Umbert. En aquesta avinguda no tinc gaires esperances de trobar quelcom, és una via molt contaminada i sorollosa degut al gran flux

de transit rodat que encara conserva la velocitat de l'autovia de l'Ametlla. Produint un so constant i desagradable sense ànima.

Personalment l'evito i passo, quan és obert, per l'interior d'aquesta fàbrica, ara, espai cultura.

Aquí la fauna creix migrada, escanyolida, neurastènica, trista, mancada d'elegància i noblesa. Serien com els baixos fons d'una urbs.

Prenc l'avinguda Lluís Companys. Això ja és una altra cosa. Llinda amb el parc i espais oberts, hi proliferen una munió de criatures però cap atreu la meva mirada, són: vulgars, massa afavorides pels terrenys balders gràcies a l'arquitectura urbana mig abandonada. Creixent generoses, sense conflictes d'espais i tabús.

M'atreu una ditrichia viscosa, olivarda, davant mateix de l'entrada de les piscines, no és que l'estimi especialment però és testimoni mut de les grans arrasades de boscos, prats i camps pels especuladors immobiliaris. Molts cops, aquests llocs no eren zones urbanitzables i les constructores en feien una zona zero mentre litigaven amb els ajuntaments. Durant aquest interval de temps, potser durant anys, elles eren les primeres colonitzadores, ja que són molt resistents a les condicions extremes i orgulloses posaven el primer peu on ningú podia estar-hi. Ni tant sols jo. Passava com un fantasma per aquest erm com si creués les terres de Sauron amb llàgrimes als ulls, jo no podia suportar aquelles tremendes ferides a la terra.

Tot seguit continuo enllaminada pel bon rastre pel carrer Camp de les Moreres al costat dels pavellons esportius, direcció la riera.

Trobo exemplars macos i curiosos. Però no, no és el que jo busco. Soc una persona exigent, tinc paciència i perseverança, trobaré el meu exemplar deu, únic, singular, curiós, sorprenent, misteriós...

Sense defallir, prenc el carrer Joan Vinyoli en direcció el parc Firal. De cua d'ull veig el carrer Vicenç Foix i reculo amb l'ai el cor. És un pas tant insignificant que el passava per alt. El segueixo, endinsant-me per terres inexplorades i fora de programa.

De cop i volta descobreixo el meu exemplar, és magnífic. Recolzat calmosament sobra el mur de formigó del club de petanca, com una bonica cabellera verda embellida per perles de coral, cau en cascada i s'escampa per la vorera. Ràpidament trec el mòbil per fotografiar-la, però m'és impossible copsar en una sola imatge aquesta singularitat. Miro angles, perspectives, diferents punts de vista per captar aquesta raresa urbana.

M'hi apropo, potser millor fer-ne un detall, un primer pla. De sobte, m'envaeix un aroma d'herba esmolada tot recordant-me un paper d'esmeril dins el nas i desisteixo.

Començo a pensar com ha arribat a aquest indret. Tot un misteri. Potser un jugador de petanca, també aficionat a l'horticultura, duia una llavor a la butxaca i en el moment d'extreure el mocador per netejar les boles una llavor de tomàquet xerri va caure al terreny de joc. Allí va fer forrolla i ningú es va prendre la molèstia d'arrencar-la o malmetre-la.

Finalment he trobat el meu exemplar, estic contenta, vibro de joia i felicitat.

Miro el cel. No us sembla? Avui és més blau.